

RÍŠA, SKŘET A MODRÁ KNÍŽKA.

I.

Objeví-li se v životě člověka problém, na nějž svými silami nestačí, většinou se snaží vyhledat pomoc u blízkých. Richard Pacička však byl z jiného těsta. Nikdy od nikoho nic nechtěl, ale taky nikdy nikomu nic neposkytl, ani si nenechal poradit. Spoléhal výhradně na svůj vytrřbený mozek a na kamarády z říše nadpřirozena. Těžko posoudit jestli ho mněl opravdu vyjímecný, neboť jak říká klasik, genialitu od šílenství dělí jen krůček, co se jednomu jeví jako geniální, druhému připadá jako bláznovství. Pochybnosti o genialitě zavdává skutečnost, že se během mládí dopustil několika pochybných rozhodnutí, které pak nepříznivě, až katastrofálně ovlivnili jeho slibně se vyvíjející osobnost. Připomeňme si alespoň dvě, které mněli neblahý dopad na jeho další život.

První chyby, lze-li to tak nazvat, se dopustil, když navzdory otcova varování začal věřit v neporazitelnou moc magie. Nashromáždil spousty starých knih pochybných autorů a vše, co vyčetl hned i praktikoval. Už po několika dnech zabředl do psychických problémů, z nichž mu mohl pomoci pouze odborník. On však pokračoval dál. Vyvolání duchové, démoni a elementálové si ho však oblíbili a pronásledovali na každém kroku. Bylo mu teprve osmnáct let, ale ten kdo ho neznal, by mu hádal nejmíň třicet, tak hrozivý dopad na něj měla jeho záliba. Táta se snažil, seč mohl vymluvit mu máni, ale jakoby na zeď hrách házel, Ríša byl ke všem radám a výtkám hluchý. Došlo to tak daleko, že otec rezignoval, rozdělil dům na dvě samostatné části a přestal se o tvrdohlavce zajímat.

Druhá - vyplývající z první - na sebe, vzhledem k urputnosti studia, nenechala čekat dlouho. Ve své pošetlosti si usmyslel mít za kámoše hodného skřítka! Samozřejmě, takový skřítek slíbí hory doly, jen aby byl vyvolán do zhmotněné podoby. Ríša ještě neměl tolik zkušenosti, aby vytušil, že skřítek blufuje a tak přeřikal všechny nezbytné vyvolávací formulky. Jenomže, prevít skřítek brzy ukázal jakýmže to skvělým kámošem je. Místo toho, aby ho bránil před demony (s výjimkou jediného případu kdy pádícímu kolenoobému obrovi dělajícímu si laskominy na Ríšovo masíčko, podstrčil pod nohy holinku o niž zakopl a udělal si pod oběma koleny ošklivé monokly) jak zněla dohoda, jen provokoval, vylehával pod posteli, žvýkal slámu a škrabal strupy na svém, chrastami posetém těle. Ríša totiž ke své smůle vyvolal nejstaršího, nejlenivějšího a nejšpinavějšího skřítka podzemí, kterého už jeho kolegové mněli plné zuby. Časem se ukázalo, že tohle nejsou zdaleka jediné zápory skřítkovy osobnosti. Brzy vysvitlo, že je navíc přímo posedlý erotikou. Ne že by ji sám provozoval, měl jenom sprosté, vulgární řeči, které Ríšovi, v poslední době, nejčastěji pronásledovanému obrem s očima v kolenou, sakramentský lezli na nervy.

„Mněl by sis už konečně najít nějakou ženskou, rad bych viděl opravdovou tu... vždyť víš, co myslím. Tam u nás máme pouze šeredné mrchy, ale tady...mhm...to jsou buchtičky. Co já bych dal zato, kdybych tak mohl doopravdy vidět jak se pl..." provokoval nestydatě nejednou.

A Ríša nejednou odpovídal:

„Když jsi skřítek tak se číň a nějakou hezkou přičaruj! Aspoň na chvíli zapomenu na odporného obra." "

„To víš, že jo! Já přičarují ženskou a ty budeš... tohle...mhm...tudle!" zdráhal se pokaždé drzý prcek.

„Když jsi líný a lakotný, tak aspoň drž hubu, nebo na tebe připojím kabely z dynamu a pár ti jich šlehnu!" Ríša používal dynamo pro zkvalitnění halucinací vyvolaných omamnými vykuřovadly, při nichž vyřvával jako posedlý. Tehdy skřet poděšeně strkával hlavu do Ríšovi staré holinky, v níž páchlo jako v kanále. Po takové, nebo podobné hrozbě, pidimužík vždycky zklidnil hormony. Ale ne na dlouho. Jako sklerotik velice brzy na vyhrůžky zapomínal. Ríšu párkrát napadlo, že sklerózu jen hraje a to mohl být další nepěkný rys jeho povahy. Simulovat ztrátu paměti jen kvůli tomu, aby mohl znovu zapříst mluvu o nemravnostech, připadalo Ríšovi bezpáteří, nanejvýš odpudivé. Ale, co může mladý čaroděj, od takového nevychovaného skřítky čekat, že?

Dny utíkaly, skřet si hověl a Ríša, čím dál tím víc zabředával do problému s neurvalým kolenoookým obrem.

Jak už to někdy bývá i lenivci se občas zachce zpestřit nudné, jednotvárné, bezútěšné dny. A tak se jednoho dne, po podobné výměně názorů, jakou jsme si před chvílí předvedli, skřet konečně odhodlal ženskou vyčarovat. Ale ono to není tak jednoduché, jak si někdo může myslet. Bůh ví jak dlouho už nečaroval, protože jak odříkával, tak odříkával kouzelné formulky, ženská se ne a ne objevit. Ríša se tomu pobaveně pochechtával a střílel si z něj:

„To jsem si vybral toho pravého, jen co je pravda! Neumíš ani to co já, ty nádhero. Mně se aspoň povedlo přivést na svět tebe a obra, ale ty víš akurát tohle." Ukázal mu prstem výmluvné gesto.

„Tak to zkus sám, ty chytráku! Vyčarovat, přesněji řečeno vyvolat skřítky podle návodu je dětská hračka, ale taková ženská se musí čarovat pomalu, s rozmyslem. Nemůžeš slepě věřit, že bude taková jakou si představuješ. Jednou v mládí jsem vyčaroval takovou potvoru, že jsme oba, já i můj předchozí partner, celý den lítali bez přestávky, jen abychom ji splnili všechny požadavky. A že jich mněla požehnaně, nato můžeš vzít jed. Ještě že jsem tenkrát věděl vyčarovat kouzelný pytel s nechvalně známým obuškem. Holt, museli jsme ho použít. Až po výprasku dostala rozum a dala pokoj. Juj, to ti byla baba, na sex ani pomyšlení (aspoň ne s chlapem, kterého jsme mněli společně), pořad jenom: Já bych chtěla to, já bych chtěla ono... Fuj!... Takže, buď zticha, a nech mě v klidu soustředit se. Neměj strach, já vím co dělám!" uzemnil Ríšu.

Jenomže, ono mu pokaždé vyšlo něco příšerného. Například medúza. Ríša si na ní nestihl ani sáhnout, zadívat se do její spanilé pusinky a pak zkamenět, a

už ji nešika skřet špatným manévrem znovu odčaroval. Při posledním z mnoha pokusu se pokojem začala zčistajasna vyzývavě proménádovat zahrávající zombie. To už bylo na Ríšu příliš. Nejdříve vyzvracel oběd i snídání a pak zahnal nezvedeného skřeta do pelechu. Od této chvíle zavládla mezi nimi tichá domácnost. Trvala skoro týden, počas niž se jejich kontakt omezil jen na okamžik, kdy skřet přejímal obvyklou dávku karbenátků. Byla to jediná potrava, kterou si na Ríšovi vymohl. Nedostal by nic, ale ve smlouvě stálo jasně: Lidský tvor Richard Pacička, pán skřeta Masexe se zavazuje, že počas skřetova pobytu mezi lidskou holotou ho bude denně krmit výhradně karbenátky. Neví se, jak tohle ustanovení Masex do smlouvy propašoval, podstatné však je, že bylo závazné a Ríša ho musel respektovat, pokud se nechtěl dostat do ještě větších problémů, než měl s kolenookým obrem, neboť smlouvy tohoto typu jsou nekompromisní: Chceš skřeta? Máš ho mít, ale běda ti pokud nesplníš podmínky, ke kterým ses zavázal, že budeš plnit, pokud ho ke svým službám dostaneš.

Je jasné, že chytrý, zkušený čaroděj si při sestavování takovýchto smluv dává bacha, proto podzemní mocnosti raději vyjednávají se začátečníky. U nich nehrozí, že budou mít k jednotlivým ustanovením nějaké výhrady. Ríša zkušeným čarodějem nebyl, takže smlouvu podepsal, aniž věděl co podepisuje, podobně jako většina jeho vrstevníků při uzavírání smluv s piráty bankovních domů, nebo s pojišťovacími agenty, kteří si v podvodních praktikách počínají se stejnou bravurou, jako náš nezvedený skřet. Ba, možná jsou daleko rafinovanější. S obsahem byl obeznámen jen v těch nejzákladnějších bodech. Kdyby byl při zdravém rozumu, dozvěděl by se, že i on má některá práva, která nevýkonní skřeti musí dodržovat.

II.

Rozepři urovnal sám život prostřednictvím „Loudavé Heleny“, pošťačky, která hnaná vilnosti, často zvědavě nakukovala přes okýnko pokoje, v němž samotářský Ríša bydlel. Doručila mu pozvánku k odvodu na vojenskou základní službu. A bylo po rozepři. Ríša se vojny bál jako pes ježka a tak musel opět navázat kontakt se svým nezvedeným kámošem.

„Dál jsem tam o stroužek česneku víc, jak máš rád a přidal jsem také víc kečupu“, lichotil se když mu podával obvyklou dávku. Skřet ale zatvrzele odmítal říct, coby jen slovo. Dívající se do neurčita, s nepřístupným výrazem v obličejí karbenátky slupnul jako malinu. Pak si svinský odříhнул, zalezl zpět pod postel a dělal mrtvého brouka.

„Tak už toho nechej, Masexi. Teď není čas na spory. Dostal jsem se do pěkné šlamastiky. Potřebuji tvoji pomoc. Jak vidíš, já svůj závazek vůči tobě plním, takže i ty bys už mohl udělat něco kloudné pro mne.“ snažil se přimět kamaráda k rozumu.

„Teď jsem ti dobrý, co? Ale tehdy, kdy mi nešlo čarování, sis myslel, že už mně potřebovat nebudeš. Domníval ses, že jsem k ničemu a teď škemráš. Dej mi

pokoj, Potřebují chvílku poležet. Jsem najezený a pobolívá mně břicho. Přijď tak za hodinu, uvidíme, co se s tím dá dělat. Zatím mně nic nezajímá. Rozumíš?"

„Jasně, kamaráde, už padám, už padám." ujistil ho. Byl nesmírně šťasten, že mu skřet dal aspoň naději. Aby se nějak dostal skřetovi pod kůži, servilně mu připravil fenyklový odvar na zmírnění zažívacích potíží. Zhruba za deset minut byl u sténajícího znovu. Nejdříve vyvětral následky nadýmání a pak ho oslovil:

„Donesl jsem ti medicínu. Fenyklový odvar ti určitě pomůže. Už moje babička ho používala. Je to osvědčený prostředek, nemusíš se bát." ubezpečil ho poté, když uviděl nedůvěru v skřetově chlupatém obličejíčku. Skřet chvíli váhal, ale pak si upil. Potom ještě jednou a nakonec se usmál.

„Jsi ty ale mazaný, skoro jako já." Vyslovil uznání, a Ríša věděl, že je po rozepři.

„Tak mluv, co máš na srdci." vybídl Ríšu.

„Víš, my lidé musíme chodit na vojnu. Je pravda, že to naše vlast potřebuje, ale jak bych mohl jít, když mám doma kámoše, o nějž se musím starat, ne? Já bych šel, ale, co s tebou, přece tě nemohu nechat jen tak. Vyhnout se tomu mohu jedině tak, když neprojdou zdravotní odvodovou komisí. To je jediná možnost jak zůstat s tebou..." vysvětloval ze široka.

„Na mě se nevymlouvej, vím dobře, že bys mně nejraděj hodil kocourovi..." usadil ho skřet.

„Ale přesto s tím musíme něco dělat, to máš pravdu." řekl vážně.

„Nemyli si, že jen vy s tím máte těžkosti. I u nás se musí na vojnu. Nedovedeš si představit kolik mých soukmenovců občas padne na bitevním poli v řeži s drakem. Narozdíl od vás ale když padne skřet a do týdne ho pohřbí do země, druhým dnem po pohřbu z něj na místě kde byl pochován, vyroste dalších deset skřetů. Zdánlivě to je výhoda, ale ve skutečnosti to tak není. Když je boj tuhý a my přijdeme o tisíce kamarádů, za několik dnů tu máš záplavu nenasytné mládeže. A co pak s ní, ha? Přemnožíme se a to v žádném případě není dobře, vždyť masa na karbenátky je málo a krmit se pryskyřici nechce nikdo. Proto stejně jako vy i my se snažíme vojně vyhnout za každou cenu i my chceme aby nás bylo co nejméně, a tím pádem na hlavu více karbenátek. Naši vrchnosti je to ale fuk. Válčit proti drakovi se musí, pochovávat se musí i kdyby nás byli miliardy. Kdo to nasytí nikoho nezajímá. Tak si pomáháme sami. Každý jak umí. Okolnosti nás nutí, podobně jako vás, spekulovat nad, co možná nejspolehlivější metodou, jak obelstít komisí. Já jsem taky nebyl na vojně. Použil jsem metodu která musí pomoci i tobě." Přesvědčoval Ríšu. Táhle si odříhl a pokračoval. Ríša poslušně seděl a zaujatě poslouchal.

„Je to metoda úplně jednoduchá. Dělat nemusíš, na rozdíl ode mne nic. Když to máš ten odvod?" Odbočil náhle. Ta odbočka mněla však svůj význam.

„Pětadvacátého května. Když mně odvedou, v říjnu nastoupím na voj..."

„Nikde nenastoupíš, pokud uděláš, přesněji řečeno neuděláš, vše, co bude zapotřebí." přerušil ho skřet a pokračoval:

„Dnes máme šestnáctého, takže nám zbývá ještě celých osm dní..."

„Devět." opravil ho Ríša.

„Máš pravdu, devět, počty mi nikdy nešli." omluvil se. Pak navázal na opravený počet dni:

„Těch devět dni se nebudeš holit, nebudeš umývat a nebudeš jíst. Budeš vždy chodit v jedněch šatech. Musíš v nich i spát. Za další: začneš kouřit a pít nejhorší kořalku. Podotýkám celý ten zbývající čas. V den odvodu tě poliji svou močí a tak půjdeš před komisi. Jestli tě odvedou a nedostaneš modrou knížku, tak sním tvoji holínku. Táto metoda je pravým opakem té, s níž jsem se vojně vyhnul já. Pro pořádek ti vysvětlím, co jsem musel vytrpět, než jsem dostal červenou knížku - my totiž dostáváme červené. Každý den jsem se holil, aby mi slunce opálilo obličej. Ta naše komise totiž není blbá, kdybych se oholil v den odvodu, bledá tvář by mne prozradila. Dále, musel jsem se vyspat s ohyzdnou čarodějnici, aby mi zato zaléčila boláky. Pak jsem si denně měnil prádlo a používal kolínské od Fiora, abych zapudil puch charakteristický všem skřetům. Sám jsem si ostříhal vlasy a nehty. Nedovedeš si představit, jak jsem tím trpěl. Ale nakonec jsem dosáhl svého a dneska jsem na zemi a hovím si u dobrého kámoše, není liž pravda?" zeptal se závěrem.

Ríša zatnul zuby a se sebezapřením souhlasně přikývl hlavou. Nalil mu další štamprli odvaru a pak začal přemýšlet nad skřetovou metodou.

III.

Těch devět dnů uběhlo jako voda. V den odvodu vstávali brzy ráno, aby Ríša nepřišel pozdě, neboť odvod probíhal ve vzdálenějším okresním městě. Žáden z nich netušil, že se loučí navždy.

Ríša odjel a skřet zůstal sám. Zpočátku mu to vyhovovalo, nemusel poslouchat Ríšovi skřeky po zásahu elektrickým proudem. Pouze vylehával. Když přece jen pomyslel na Ríšu, tak jediné v souvislosti s karbenátkou. Jinak mu mohlo být vše ukradeno. I kolenoookého obra, který se sháněl po Ríšovi poslal do teplých krajů. Nejlíp mu bylo samému.

Blížil se pomalu večer a skřet dostal ukrutný hlad a tehdy zatoužil po kámošovi. Jenomže Ríša nepřicházel a nepřicházel. Oni ho totiž přímo od komise odvezli na psychiatrii na pozorování. Skřet o tom nemněl ani ponětí. Jen pokukoval po hodinách a nahlas mu spílal.

Večer musel poprvé za tu dobu, co byl zhmotněn napořád, ulehnout hladový. Hlad však teprve začínal, a byl čím dál hroznější.

Když uběhl den a Ríšu opět nebylo, skřet začal hlady brečet. Svíjel se hlady, nadával na Ríšu a řval a řval.

Na třetí den od Ríšova zmizení, začal si v paměti hledat střípky postupu přípravy karbenátků.

Jakž - takž se mu ho povedlo poskládat a pak k večeru se pustil do práce, ono mu totiž nic jiného nezbývalo.

Mlýnek na maso byl v kuchyni vždy připravený. Potíž nastala s masem, které bylo v komoře pověšeno na háku.